

Ключевые слова: юридические гарантии, трудовые отношения, Национальная полиция Украины, правовые ограничения, профессиональная деятельность, льготы.

Objective. Investigation of the disbalance between legal guarantees and legal restrictions in the field of the establishment of labour relations with candidates for the service in the National Police, as well as the provision of proposals for improvement and prospects for the further development of legislation that regulates the procedure for the establishment of service relations with Ukrainian citizens.

Methods. The solution of the tasks set is carried out using such methods as analysis and generalization of scientific and popular scientific literature and regulatory legal acts that regulate the procedure for the service in the National Police of Ukraine.

Results. The process of the establishment of labor relations with candidates for service in the National Police of Ukraine provides, on the one hand, the provision of additional legal guarantees, and on the other hand, the application of certain restrictions, conditioned by the specifics of the service in the National Police of Ukraine, and, as for women, certain limitations due to the biophysical and physiological characteristics of the female body.

Key words: legal guarantees, labour relations, the National Police of Ukraine, legal restrictions, professional activity, benefits.

УДК 341.01+340.134

Гігін О. В.,
асистент

Донецький національний університет економіки і торгівлі
імені Михайла Туган-Барановського, м. Кривий Ріг, Україна,
e-mail: gigin@donnuet.edu.ua

ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ: МІЖНАРОДНИЙ АСПЕКТ

UDC 341.01+340.134

Gigin O. V.,
Assistant Professor

Donetsk National University of Economics and Trade named
after Mykhailo Tugan-Baranovsky, Kryvyi Rih, Ukraine,
e-mail: gigin@donnuet.edu.ua

HUMAN RIGHTS PROTECTION — INTERNATIONAL ASPECT

Мета. Дослідження основних міжнародно-правових актів, що забезпечують права людини, інститутів та інституцій, які здійснюють регулювання та контроль за дотриманням прав людини.

Методи. При написанні статті застосовувались як загальнонаукові методи, так і спеціальні правові методи дослідження, зокрема: формально-логічний, аналіз, синтез, узагальнення, порівняння, системно-структурний, класифікаційний, формально-юридичний методи та порівняльно-правовий.

Результати. Доведено, що міжнародні нормативно-правові акти в галузі захисту прав людини впливають на чинне законодавство окремих країн взагалі та України зокрема шляхом ратифікації Верховною Радою України певних міжнародних нормативно-правових актів. Таким чином, вітчизняне законодавство в галузі забезпечення прав людини імплементується в міжнародне законодавство. А враховуючи орієнтацію політики України на євроінтеграцію і в законодавство Європейського Союзу, внутрішньо-державні норми права мають відповідати нормам міжнародного законо-

давства та інтерпретувати права людини як визначальний принцип для утворення і здійснення законів та інших нормативно-правових актів.

Ключові слова: права людини, міжнародні норми, міжнародні організації, міжнародні стандарти, захист, цінність, свобода.

Постановка проблеми. Захист прав і свобод людини і громадянина з давніх-давен займає поважне місце серед основних інститутів сучасного міжнародного публічного права і є пріоритетом діяльності міжнародних організацій, таких як ООН, МОП, ОБСЄ та інших. За останні роки було прийнято дуже багато міжнародно-правових актів, які регулюють захист соціально-економічних, політичних та трудових прав людини.

Проте сьогоднішні загрози миру та безпеці, а також причини соціально-економічних кризових явищ, зокрема терористичні акти, збройні конфлікти, війни, екологічні проблеми, і як наслідок — світова міграційна криза, надали нового сенсу питанню вдосконалення міжнародних стандартів і державно-правових засобів захисту прав людини та громадянина.

Також характерологічною рисою розвитку світу останніми двома роками стала необхідність термінового розширення та уніфікації предмета регулювання міжнародних відносин, паралельно із вдосконаленням національних демократичних і правових інститутів, враховуючи правові акти *sui generis*.

За таких обставин сучасна система захисту прав людини потребує реставрації та приведення до «єдиного знаменника» за легітимацією у всіх країнах світу, враховуючи та поважаючи їх національні особливості.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зазначена проблематика досліджувалась у фундаментальних працях таких науковців, як П. Рабінович, О. Венецька, О. М. Руднева, Ю. Сульженко, Ю. М. Коломієць, Є. С. Логвиненко, К. Ю. Мельник, Л. В. Гудзь, Є. Б. Тітов, Ю. А. Чеботарьова та ін.

На теперішній момент існує досить мало наукових праць, які б системно досліджували ефективність діяльності задекларованих норм на практиці, в повноті демонстрували всі шляхи та способи вирішення конфліктних ситуацій. Нечітким уявляється механізм міжнародного, міждержавного співробітництва, незавжди чітко можна побачити всі шляхи та алгоритми такого співробітництва з подальшою імплементацією в існуюче законодавство.

Метою статті є дослідження основних міжнародно-правових актів, що забезпечують права людини, інститутів та інституцій, які здійснюють регулювання та контроль за дотриманням прав людини.

Виклад основного матеріалу дослідження. Про права людини давно почали говорити як про універсальні загальнолюдські цінності, які за фактом народження належать і гарантуються кожній людині в її взаєминах з державною владою. Ще за часів стародавньої Греції філософи-стоїки стверджували: «Права не є конкретними привілеями громадян у конкретних містах, але є чимось, наданим людській істоті, де б вона не була, вже на підставі того, що вона є людською і розумною». Втім, знадобилось ще багато років для того, аби права людини стали робочою концепцією, здатною збільшити шанси для захисту цих цінностей. Сучасна концепція прав людини — феномен ХХ століття, що юридично закріпив перемогу людини в історичній боротьбі за рівність та гарантії можливостей задовольнити природні потреби для самореалізації.

Усі права, які притаманні людині, вперше були зведені у єдиний перелік в Загальній декларації прав людини, яка була проголошена Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй 10 грудня 1948 року та увійшла до складу Міжнародного

білля про права людини, що включає власне Загальну декларацію прав людини, а також Міжнародний пакт про громадянські та політичні права (1976 р.), Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права (1976 р.), Факультативний протокол до Міжнародного пакту про громадянські та політичні права (1976 р.), це внесло характерні зміни у правосуб'єктність людини, що стала суб'єктом не лише внутрішньо-державного, а й міжнародного права [1].

Перші дві статті Декларації говорять про те, що всі люди народжуються вільними і рівними у своїй гідності та правах, вони наділені розумом і совістю і повинні діяти відносно один до одного в дусі братерства, а також повинні мати всі права і всі свободи, проголошені цією Декларацією, незалежно від раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового, станового або іншого становища. Крім того, не повинно проводитися ніякого розрізнення на основі політичного, правового або міжнародного статусу країни або території, до якої людина належить, незалежно від того, чи є ця територія незалежною, підопічною, несамоврядованою або як-небудь інакше обмеженою у своєму суверенитеті.

Стаття третя Декларації визначає за кожною людиною право на життя, на свободу і на особисту недоторканність.

Життя — це самоочевидна і найважливіша цінність. З точки зору будь-якої особистості, життя є такою властивістю людини, яка не потребує ствердження. Там, де це право не забезпечено належним чином, годі й говорити про інші прав. Однак правове забезпечення права на життя має свою історію, суспільний та індивідуальний вимір. Це фундаментальне право припустимо розглядати у двох аспектах:

— по-перше, як право особи на свободу від будь-яких незаконних зазіхань на життя з боку держави, її представників або приватних осіб;

— по-друге, як право особистості вільно розпоряджатися своїм життям.

Ця норма міститься в усіх основних міжнародних документах з прав людини. У той же час це право слід розуміти як безпосередній захист людини від свавільного позбавлення життя з боку держави, а також обов'язок держави забезпечити прийняття та дію законів, що передбачатимуть кримінальну відповідальність та покарання за злочин позбавлення життя, використання попереджувальних та захисних заходів з боку державних органів, коли така загроза існує.

Слідом за захистом права на життя стаття п'ята Декларації передбачає, що ніхто не повинен зазнавати тортур, або жорстокого, нелюдського, або такого, що принижує його гідність, поводження і покарання.

Особливістю свободи від катувань та жорстокого поводження є те, що це право абсолютне за своєю захищеністю і не має жодних обмежень. Навіть його формулювання найкоротше порівняно з іншими статтями міжнародних документів.

Історія застосування тортур охоплює чи не всю історію людства і складає одну з її найбільш ганебних сторінок. Незважаючи на те, що внаслідок поширення ідей гуманізму й просвітництва у більшості європейських країн тортури були офіційно заборонені у другій половині XVIII — першій половині XIX століть, практика застосування катування та жорстокого й такого, що принижує людську гідність, поводження не зникла і продовжує мати місце в сучасному суспільстві.

Статті шоста та восьма встановлюють рівність усіх людей перед законом і мають право, без будь-якої різниці, на рівний їх захист законом та дають кожній людині право на ефективне поновлення у правах компетентними національними судами в разі порушення її основних прав, наданих їй конституцією або законом.

Право на справедливий суд дотичне до двох понять: справедливості та правосуддя. Причому у цих двох поняттях коренем є слово «право», яке розуміється як «прав-

да, праве, тобто правильне, істинне діло» тощо. Ідея справедливості та правосуддя як реалізації справедливості за допомогою влади має дуже давню історію. Саме поняття справедливості не однозначне, воно має різноманітні трактування у філософії, етиці, праві, соціально-економічних та соціально-політичних вченнях. Однак право на справедливий суд є незаперечною цінністю сучасної демократії, що ґрунтується на повазі до людської гідності та правах і свободах людини.

Право на вільне пересування викладено в статті тринадцятій, яка визначає, що кожна людина має право вільно пересуватися і обирати собі місце проживання у межах кожної держави, а також має право покинути будь-яку країну, включаючи й свою власну, і повернутися у свою країну.

Суспільне життя відбувається у часі та просторі. Без простору та пересування у ньому неможлива людська діяльність. Розуміння свободи торкається різних аспектів людського буття: частина проявів свободи для людини настільки самоочевидна, що лише її обмеження призводить до розуміння важливості цього аспекту для індивідуума. Одним із таких самоочевидних прав і свобод, тобто таких, що вважаються і сприймаються як раз і назавжди даних та іманентно притаманних людині, є право на вільне пересування [7, с. 35].

Можливості у світі розподілені вкрай нерівномірно. Ця нерівномірність — головний поштовх до пересування людей. Люди шукають краще місце для застосування власних можливостей та для життя з більшим рівнем безпеки й добробуту. Тому вільне пересування є виразом людської свободи і має величезний потенціал для людського розвитку.

Свобода думки, совісті та релігії останніми роками стає предметом усе більшої уваги Європейського суду та інших інституцій, покликаних захищати права людини. Політика мультикультуралізму, процеси глобалізації та інтенсивні міграційні потоки ставлять виклики перед сучасним світом у сфері забезпечення права на свободу думки, совісті та релігії і, відповідно, перед кожним, хто відчуває потребу в такому захисті. Вказані права викладені в статті вісімнадцятій Декларації.

У статті дев'ятнадцятій Декларації передбачено право людини на свободу переконань і на вільне їх виявлення; це право включає свободу безперешкодно дотримуватися своїх переконань та свободу шукати, одержувати і поширювати інформацію та ідеї будь-якими засобами і незалежно від державних кордонів.

Право на працю, на вільний вибір роботи, на справедливі і сприятливі умови праці та на захист від безробіття викладено у статті двадцять третій Декларації.

Діяльність притаманна будь-якій людині. Ставлення до праці протягом європейської історії змінювалося залежно від типу культури та соціальної ієрархії суспільства. У сучасному світі право на працю та його гарантії є одним із найбільш визначних досягнень суспільства. Однак праця може мати різні виміри. Заборона рабства і примусової праці поруч із заборонаю катувань і жорстокого поводження становить одне із абсолютних прав людини, тобто таке, яке не може бути обмежене. Поняття рабства та примусової праці зазнали суттєвих історичних змін, та, на жаль, і у XXI столітті значна кількість людей потерпає від них. Проблема встановлення фактів рабства чи використання примусової праці є непростим завданням для юристів, тому захист людей від такого порушення їхніх прав і свобод залишається надзвичайно актуальною проблемою.

Окрім Декларації, на захисті прав і свобод людини стоїть і Європейська конвенція про права людини і основні свободи, яку можна назвати найдетальнішою у плані процесуальних гарантій [2].

Головними об'єктами і цілями Конвенції визнаються: плюралізм, терпимість та відкритість мислення; верховенство права з доступом до судів; а також свобода вира-

ження поглядів, що є однією з основних підвалин демократичного суспільства та однією з принципових умов для його розвитку та самореалізації кожної особи; свобода політичних дискусій, що лежить у самій основі концепції демократичного суспільства.

Слід зазначити, що сучасний міжнародно-правовий механізм захисту прав і свобод людини охоплює міжнародні організації та установи, що безпосередньо розглядають питання, пов'язані з порушенням прав і свобод людини, а саме:

1. Центр із прав людини Економічної і Соціальної Ради ООН.

2. Комісія з прав людини ООН.

3. Спеціальні органи ООН — Комітет із прав людини (Міжнародний пакт про громадянські і політичні права), Комітет з економічних, соціальних та культурних прав (Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права), Комітет з прав дитини (Конвенція про права дитини), Комітет із ліквідації расової дискримінації (Конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації), Комітет проти застосування катувань (Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або принижуючих гідність видів поведінки і покарання).

4. Верховний комісар ООН із заохочення і захисту всіх прав людини (з прав людини). За розпорядженням Верховного комісара ООН з прав людини встановлено «лінію прямого зв'язку з питань прав людини» — постійно діючу лінію факсимільного зв'язку, яка дозволяє Центру з прав людини ООН контролювати надзвичайні ситуації в галузі порушень прав людини. Лінія прямого зв'язку доступна для жертв порушень прав людини, для їхніх родичів і неурядових організацій.

5. Європейський суд із прав людини. У громадян України можливість звертатися до Європейського суду з'явилася після вступу України до Ради Європи і прийняття 17 липня 1997 р. Закону України «Про ратифікацію Конвенції про захист прав і основних свобод людини 1950 року», Першого протоколу та протоколів № 2, 4, 7 та 11 до Конвенції. Відповідно до Конвенції Європейський суд працює на постійній основі та складається із 40 суддів (по одному від кожної держави-члена Ради Європи).

Вказані організації, в компетенцію яких входить дотримання і захист прав людини, діють на підставі міжнародних стандартів, які регламентують не тільки міжнародне співробітництво держав та інших зазначених ними суб'єктів, а й спільно вироблені державами принципові підходи та міжнародно-правові принципи становлення, формування й функціонування визначених публічних і приватних інститутів на території конкретних держав. У основу стандартів закладені норми природного права, які є по суті зразками свободи, справедливості та рівності перед законом. На їх основі кожна держава зобов'язана впорядкувати чинне законодавство, усунути протиріччя з нормами міжнародного права, відмінити застарілі норми, ліквідувати прогалини [5, с. 28].

Ці стандарти відображені у низці важливих міжнародно-правових актів, що встановили загальнолюдські стандарти прав та інтересів особи, визначивши ту межу, за яку держава не може виходити. Таким чином, права людини стали об'єктом регулювання не лише окремої держави, а й міжнародного співтовариства. Обсяг прав і свобод людини в сучасному суспільстві визначається не лише особливостями певного співтовариства людей, а й розвитком людської цивілізації в цілому, рівнем інтегрованості міжнародного співтовариства.

У юридичній літературі міжнародним стандартам надано таке визначення: міжнародні стандарти прав людини — це закріплені у міжнародних актах і документах, текстуально уніфіковані й функціонально універсальні (для певних міжнародних об'єднань держав) принципи та норми, які за посередництвом вельми абстрактних, здебільшого оціночних, терміно-понять фіксують мінімально необхідний або бажаний зміст і/чи обсяг прав людини, зумовлювані досягнутим рівнем соціального розвитку

та його динамікою, а також встановлюють позитивні обов'язки держав щодо їх забезпечення, охорони і захисту та передбачають за їх порушення санкції політико-юридичного чи політичного характеру [6, с. 45].

Конституцію України від інших Конституцій, прийнятих як у Європі, так і в цілому світі, вирізняє доволі значний обсяг прав людини, що дає їй статус самої демократичної та гуманістичної конституції. Так, у ст. 3, 5, 6, 8, 9 Конституції України було закладено та закріплено принцип відповідності міжнародним стандартам [3].

Але за відсутності дієвого механізму, за допомогою якого власне будуть реалізовуватись права людини, задекларовані в Конституції, неможливо надати і гарантії дотримання таких прав, про що нам не втомлюється вказувати Рада Європи [4, с. 64].

Приймаючи участь в ухваленні рішень, які стосуються життя, долі, людина реалізує свої здібності, особисте та колективне волевиявлення, забезпечуючи таким чином своє право на безпеку та свободу, що є по суті тим основоположним принципом, на якому базується механізм захисту і гарантій прав людини і громадянина.

Проте саме в цій сфері, де саме на державу покладено захист прав і свобод людини і громадянина, порушення цих прав набули систематичного характеру [8, с. 21]. Саме тут людина стикається з порушенням свого права, наприклад, на працю і справедливую матеріальну вигоду, із зазіханням на право свободи слова, на неповагу до людської гідності, навіть на відмову в праві на охорону здоров'я та належний життєвий рівень всупереч як моральним, так і юридичним законам.

Причиною цього можна вважати апатичність суспільства на тлі того, що органи влади несуть відповідальності за свої дії, що, у свою чергу дискредитує та зводить нанівець демократичні цінності, а це є передумовою появи авторитаризму.

Висновки. Отже, враховуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що міжнародні нормативно-правові акти в галузі захисту прав людини впливають на чинне законодавство окремих країн взагалі та України зокрема шляхом ратифікації Верховною Радою України певних міжнародних нормативно-правових актів. Таким чином, вітчизняне законодавство в галузі забезпечення прав людини імплементується в міжнародне законодавство. А враховуючи орієнтацію політики України на євроінтеграцію і в законодавство Європейського Союзу, внутрішньодержавні норми права мають відповідати нормам міжнародного законодавства та інтерпретувати права людини як визначальний принцип для утворення і здійснення законів та інших нормативно-правових актів.

Список літератури / References

1. Загальна декларація прав людини: ООН; Декларація, Міжнародний документ від 10 грудня 1948 року.

Zahalna deklaratsia prav liudyny [Universal Declaration of Human Rights]. UN, Declaration, International paper of 10.12.1948.

2. Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод: Рада Європи; Конвенція, Міжнародний документ від 4 листопада 1950 року.

Konventsia pro zakhyst prav liudyny ta osnovopolozhnykh svobod: Rada Yevropy [Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms: The Council of Europe]. Convention, International paper of 04.11.1950.

3. Конституція України : Основний закон України від 28 червня 1996 року.

Konstytutsia Ukrainy: Osnovnyi zakon Ukrainy [The Constitution of Ukraine: Basic Law of Ukraine] of 28.06.1996.

4. Чеботарьова, Ю. А. Правові аспекти захисту прав і свобод людини та громадянина в Україні / Ю. А. Чеботарьова // Загальнотеоретичні проблеми держави і права. — 2011. — С. 63–69.

Chebotarova, Yu. A. (2011). *Pravovi aspekt zakhystu prav i svobod liudyny ta hromadianyna v Ukraini* [Legal aspects of the rights and freedoms of people and citizen in Ukraine]. *Zahalnoteoretychni problemy derzhavy i prava* [General theoretical problems of the state and law], pp. 63–69.

5. Руднева, О. М. Поняття та види міжнародних інституційних механізмів забезпечення та захисту прав людини / О. М. Руднева // *Право і суспільство*. — 2012. — № 2 — С. 27–32.

Rudneva, O. M. (2012). *Poniattia ta vydy mizhnarodnykh instytutsiinykh mekhanizmiv zabezpechennia ta zakhystu prav liudyny* [Concepts and types of international institutional mechanisms for the enforcement and protection of human rights]. *Pravo i suspilstvo* [Law and Society], no. 2, pp. 27–32.

6. Коломієць, Ю. М. Права людини як основа громадянського суспільства / Ю. М. Коломієць // *Національні та міжнародні механізми захисту прав людини : тези доповідей Всеукраїнського круглого столу (м. Харків, 20 квітня 2016 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. — Харків, 2016. — С. 35–46.*

Kolomiets, Yu. M. (2016). *Prava liudyny yak osnova hromadianskoho suspilstva* [Human rights as the basis of civil society]. *Natsionalni ta mizhnarodni mekhanizmy zakhystu prav liudyny* [National and international mechanisms for the protection of human rights]. Kharkiv, pp. 35–46.

7. Сульженко, Ю. Захист економічних прав та свобод людини й громадянина в Україні як один з основних чинників становлення і розвитку правової держави / Ю. Сульженко // *Віче*. — 2011. — № 18. — С. 27–37.

Sulzhenko, Yu. (2011). *Zakhyst ekonomichnykh prav ta svobod liudyny u hromadianyna v Ukraini yak odyin z osnovnykh chynnykiv stanovlennia i rozvytku pravovoi derzhavy* [Protection of economic rights and freedoms of man and citizen in Ukraine as one of the main factors of the formation and development of a lawful state]. *Viche* [The Chamber], no. 18, pp. 27–37.

8. Тітов, Є. Б. Концепція відповідальності міжнародних організацій / Є. Б. Тітов // *Національні та міжнародні механізми захисту прав людини : тези доповідей Всеукраїнського круглого столу (м. Харків, 20 квітня 2016 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. — Харків, 2016. — С. 18–26.*

Titov, Ye. B. (2016). *Kontseptsia vidpovidalnosti mizhnarodnykh orhanizatsii* [Concept of responsibility of international organizations]. *Natsionalni ta mizhnarodni mekhanizmy zakhystu prav liudyny* [National and international mechanisms for the protection of human rights]. Kharkiv, pp. 18–26.

Дата надходження рукопису 17.11.2017

Цель. *Исследование основных международно-правовых актов, обеспечивающих права человека, институтов и учреждений, осуществляющих регулирование и контроль за соблюдением прав человека.*

Методы. *При написании статьи использовались как общенаучные методы, так и специальные правовые методы исследования, в частности: формально-логический, анализ, синтез, обобщение, сравнение, системно-структурный, классификационный, формально-юридический методы и сравнительно-правовой.*

Результаты. *Сделан вывод, что международные нормативно-правовые акты в области защиты прав человека влияют на действующее законодательство отдельных стран вообще и Украины в частности путем ратификации Верховной Радой Украины определенных международных нормативно-правовых актов. Таким образом, отечественное законодательство в области обеспечения прав человека имплементируется в международное законодательство. А учитывая ориентацию политики*

України на євроінтеграцію — і в законодавство Європейського Союзу. Внутренні державні норми права повинні відповідати нормам міжнародного законодавства і інтерпретувати права людини як визначальні принципи для створення і виконання законів і інших нормативно-правових актів.

Ключові слова: права людини, міжнародні норми, міжнародні організації, міжнародні стандарти, захист, цінність, свобода.

Objective. Investigation of the main international legal acts, providing human and institutional rights, monitoring regulation and control of human rights observance.

Methods. When writing the article both general scientific and special legal methods of research are applied. In particular: formal-logical, analysis, synthesis, generalization, comparison, system-structural, classificational, formal-legal methods and comparative legal one.

Results. The conclusion is made that the international legal and regulatory acts in the field of human rights protection influence the current legislation of certain countries in general and Ukraine in particular; by ratification of certain international legal acts by the Verkhovna Rada of Ukraine. Thus, domestic legislation in the field of ensuring human rights is implemented into international legislation, and taking into account the orientation of Ukraine's policy on European integration — and into the legislation of the European Union. National state norms of law must comply with the norms of international law and interpret human rights as the determining principle for the creation and implementation of laws and other regulatory and legal acts.

Key words: human rights, international norms, international organizations, international standards, protection, value, freedom.

УДК 141.7:(316-026.15:316.323.65(477)-042)(045)

Ніколенко К. В.,
канд. філос. наук,
доцент

Донецький національний університет економіки і торгівлі
імені Михайла Туган-Барановського, м. Кривий Ріг,
Україна, e-mail: nikolenko@donnuet.edu.ua

ПРОБЛЕМИ СОЦІАЛЬНОЇ КРЕАТИВНОСТІ ЯК ПОХІДНОГО ФАКТОРА ІСНУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ДЕРЖАВИ: УКРАЇНСЬКИЙ АСПЕКТ

UDC 141.7: (316-026.15:316.323.65 (477)-042) (045)

Nikolenko K. V.,
PhD in Philosophical
sciences,
Associate Professor

Donetsk National University of Economics and Trade named
after Mykhailo Tygan-Baranovsky, Kryvyi Rih, Ukraine,
e-mail: nikolenko@donnuet.edu.ua

PROBLEMS OF SOCIAL CREATIVITY AS AN INITIAL FACTOR OF SOCIAL STATE EXISTENCE: UKRAINIAN ASPECT

Мета. Виокремити проблеми соціальної креативності, фундаментальні засади її формування та особливості прояву в межах концепції соціальної держави за умов сучасної України.

Методи. Для вивчення соціальної креативності в особливостях українського соціуму використовувались природно-онтологічний і суспільно-онтологічний, соціально-економічний, аксіологічний, морально-етичний методи, а також конструктивно-деструктивний підхід до інтерпретації соціальної держави.